

har en saa privat Oprindelse, at det ikke uden Videre kan inddrages, saa vilde jeg ansee det for rigtigt, at man lader dette Fond bestaae, og da forener de øvrige 4 med Livrentefondet, men for at undgaae de Ulemper, som altid ere forbundne med separate Fonds, og som skjøndt i mindre Grad ogsaa vilde være forbunden med dette, saa har jeg tilladt mig at foreslaae visse Tillægsbestemmelser, som jeg anseer for at være af Bigtighed, for at undgaae de paapegede Ulemper. Den første Bestemmelse er den, at Finantsministeren bestyrer Fondet; thi Finantsministeren, mine Herrer, han er den rette Sagkyndige i Finantsager, han vil forstaae, hvorledes et saadant Fond bedst bør anvendes placeres og omsættes, og derved falder en væsentlig Indvending bort. Den anden Bestemmelse, jeg har foreslaaet, er den, at Overskuddet, dersom der nogensinde bliver et saadant, af dette Fonds Renter skal kunne anvendes til andre Statsøiemed; thi derved hindrer man det, som ellers kunde blive Følgen efter længere Tids Forløb, nemlig at dette Fond kunde løbe op til en meget betydelig Størrelse. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale dette Forslag til Thingets Bevillie.

Barfod: Jeg skulde ansee det for overflødig i det danske Folkething at tale synderligt stærkt eller synderligt varmt til Fordeel for en Lov, hvis Hensigt det er at skaffe dem blidere Kaar, som have offret Alt for Danmark. Naar jeg derfor tillader mig at tage Ordet, saa er det blot for at fremføre den Bemærkning, at det nemlig forekommer mig, at dette Lovforslag, som her er os forelagt, og hvis Fortjeneste jeg forøvrigt anerkjender, turde lide af en eller anden Mangel, og den, som nærmest har fremstillet sig for mig, er, naar jeg skal tilstaae det, den, at det forekommer mig at være altfor knapt eller tarveligt mod dem, til hvis Vaade det er forfattet. Det forekommer mig, at denne Tarvelighed, denne Knaphed gaaer igjennem flere af Serne og skinner igjennem fast paa hver Side.

Jeg skal i den Anledning tillade mig at bemærke, at jeg finder denne Knaphed deri, at den Beskømmendes Krav skal først regnes fra Livrentens Tilskjendelse, skjøndt denne Tilskjendelse, som det vil fremgaae af andre Paragrapher i Lovudkastet, i enkelte Tilfælde endog formenes først at finde Sted et Par Aar efter Fredens Slutning, og uagtet Pensionen efter min Mening dog virkelig ikke kan ansees fortjent først i det Dieblit, Kjendelsen affiges, men maa være fortjent i det Dieblit den Beskødigelse finder Sted, som er Grund til Forsørgelsen. Ligeledes forekommer det mig, at denne Knaphed fremgaaer deraf, at den, som har til Krigen medbragt Spiren til sin Sygdom, ja der staaer endogsaa „rimeligen“ har medbragt Spiren til sin Sygdom, skal pensioneres ringere, uagtet det dog forekommer mig meget klart, at en Mand gjerne kunde medbringe Spiren til en saadan Sygdom, uden at han dog nogensinde vilde være falden deri, hvis han i et andet og roligere Liv havde kunnet vogte sig saaledes for den, som i Krigen har været ham umuligt. Den samme Knaphed har upaatvivlelig ogsaa bragt den ærede Forslagsstiller til at indskrænke Pensionen blot til den Afdødes Enke, eller først naar hun er gaaet bort, til Børnene, uagtet der er stor Forskjel paa om den Afgangne efterlod en Enke uden Børn eller en Enke med flere Børn, og det forekommer mig saaledes, at der kunde være god Grund til, allerede strax at bestemme noget Vist for hvert enkelt af den Efterladtes Børn, naturligvis saaledes, at Enken beholdt, hvad der i Loven er foreslaaet, og at det, at der bestemtes Noget til hvert enkelt Barn, ikke burde have nogen Indflydelse til at nedfætte Pensionen for Enken. Seer man saaledes hen til den, som har medbragt Spiren til sin Sygdom, saa er det muligt efter Lovforslaget, at dennes Enke kan faae een Rigsdaler maanedlig, og denne Enke har maaskee flere Børn; hun skal da sandelig ikke tale om Lovforslagets Rundhaandethed mod hende.